

La tribuna

Compromesos amb el futur d'Andorra (1)

Andorra ho té tot per guanyar si de manera clara agafa el camí de la reforma cap a un sistema acostat a la UE

JAUME
Bartumeu

a primavera de l'any 2004 el Grup Parlamentari Socialdemòcrata va presentar públicament una proposta concreta de nou embrancament d'Andorra amb Europa. Sota el títol *Donem forma al futur*, els socialdemòcrates vam editar quinze mil exemplars d'un informe, jurídic i econòmic, que havíem encomanat a dos catedràtics de la Universitat Autònoma de Barcelona: la jurista Blanca Vilà i l'economista Joan Clavera.

Aquell llibre, que exposa argumentativament quines relacions volem amb Europa, va ser l'eix vertebrador de la nostra proposta política presentada a les eleccions del 2005 en el marc de l'Alternativa. Una proposta que va recollir el suport del 44,31% dels ciutadans, mentre que **Albert Pintat** recollia, amb la llista del PLA, el 41,21% dels vots. Hem demanat als nostres assessors una revisió i adequació dels seus treballs i penso que ben aviat podrem fer-ne ja la presentació pública.

Tal com vam fer l'any 2004, volem confirmar que hi ha una alternativa real, possible, detallada, convenient per al país i àmpliament desitjada. Una alternativa posada al dia perquè als socialdemòcrates andorrans no ens fa por replantejar-nos les nostres propostes i, en allò que calgui, modificar-les. El que no entenem, el que no podem comparar, és l'actitud tancada, amb pany i forrellat, del Partit Liberal, que, en

l'àmbit de les relacions amb Europa, s'ha negat tossudament, d'ençà de l'elecció d'**Albert Pintat**, el maig del 2005, a seure en una taula de diàleg per buscar un acord polític nacional, amb la implicació de tot l'arc parlamentari i dels agents econòmics i socials.

Vull recordar que en aquesta Tribuna d'EL PERIÒDIC del dia 11 d'octubre del 2006 (pàgina 5) vaig fer una nova crida al diàleg i al consens per buscar un pacte d'estat però, tal com el maig del 2005, **Albert Pintat** la va refusar. Tots sabem que en l'actual configuració del Consell General només hi havia dues opcions: o administrar a precari –no pas governar–, la qual cosa només podria fer

que allargar l'agonia del cicle liberal dels darrers deu anys, o obrir una política d'estat, de concertació, que portés a una etapa de negociació i consens per aportar a Andorra el canvi tranquil. Però ja hem vist, dissortadament, que la tossuderia conservadora, sempre compartida i sovint engrescada per **Albert Pintat**, ha imposat l'opció de prorrogar un final agònic de cicle. Tan agònic que ens porta deu anys després –la història es repeteix– un augment preocupant del contraban de tabac, detectat pels serveis duaners dels nostres veïns.

Ens sap molt greu haver de dir que, aquí també, el paper dels poders públics, de l'Estat, està en dubte.

I en aquest marc d'incertesa i de dubte es fa més necessària que mai una altra manera de fer i de governar. Compartim amb l'economista **Michel Camdessus** les conclusions del seu estudi *Andorra, de les excepcions a l'exemplaritat*, en la línia que Andorra té més a perdre que no pas a guanyar en la tossuda i engegada defensa d'unes mal anomenades *especificitats* que no són representatives de l'interès general. I defensem, com ell, que Andorra ho té tot per guanyar si de manera ferma i clara agafa el camí de la reforma cap a un sistema acostat tant com sigui possible a la Unió Europea. I que cal fer-ho, tal com diu **Camdessus**, «[...] buscant mitjançant acords [...] que

comportin els períodes transitoris suficients i amb la seva assistència tècnica, aquest nou règim que seria l'interès de tots...»

Efectivament, de tots, treballadors assalariats, treballadors per compte propi, professionals i empresaris. Gairebé tots veuen avui que Andorra necessita un nou embrancament amb Europa. També ho veu igual l'economista **Michael Emerson**, que acaba de publicar, en llengua anglesa, un ampli treball (*Andorra and the EU*) del Centre d'Estudis de Política Europea de Brusselles. Un nou estudi que diu al Govern liberal que va pel mal camí.

Malgrat que no ho vulguin veure, no n'hi ha prou de dir que no volem ser (un paradís fiscal) i que no po-

L'assoliment d'un fort i ferm embrancament amb la Unió Europea és un factor vital de credibilitat

dem ser (com a microestat amb un territori reduït). Calia i cal dir que volem ser i que hem de fer per ser-ho. I, en aquesta línia, l'assoliment d'un fort i ferm embrancament amb la Unió Europea és, tal com acaba de dir **Michael Emerson**, un factor vital de credibilitat. Només sortint de la zona grisa, ja ens ho ha dit i ho ha repetit **Michel Camdessus**, serà possible anar cap a una sòlida perspectiva de creixement positiu. Aquesta és la bona, l'única, direcció. ≡

President del Grup Parlamentari Socialdemòcrata.

redaccio@andorra.elperiodico.com